

Sygn. akt V CSK 109/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa E. R. M.

przeciwko I. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 sierpnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawiony w skardze problem nie odpowiada do końca tym wymaganiom, a przede wszystkim nie ma on większego znaczenia do rozstrzygnięcia sprawy. Sądy *meriti* w drodze wykładni ustaliły, że zawarta przez strony umowa z dnia 9 lutego 2007 r. była umową agencyjną i choć wynikający z jej § 4 kwestionowany przez powódkę obowiązek płacenia opłaty, która nietrafnie określona została jako opłata franczyzowa, stanowiła wynagrodzenie za dostarczenie powódce i korzystanie przez nią w czasie obowiązywania umowy z pełni urządzonego lokalu oraz z prawa do korzystania ze znaków towarowych i oznaczeń, know-how. Tymczasem, skarżąca nie zarzuciła naruszenia art. 65 k.c., co wykluczało inną ocenę charakteru tej umowy. Przy zakwalifikowaniu jej jako umowy agencyjnej nie doszło do naruszenia art. 760² § 1 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego, gdyż opłata ta w świetle wiążących ustaleń nie była pobierana za dostarczenie przez pozwanego powódce dokumentów i informacji potrzebnych do wykonania umowy. Sporna opłata pomimo nazwy „opłata franczyzowa”, w rzeczywistości na gruncie dokonanych ustaleń i ocen była świadczeniem wykonanym na podstawie ważnego postanowienia umownego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).